

[Bollerup Madsen.]

er sagt, at forud for loven af 1947 havde der været nedsat en sagkyndig og uvildig kommission dels af læger og dels af folk fra administrationen af hospitalsvæsenet, og denne kommission kom efter langvarige overvejelser og efter at have besøgt alle de pladser, der er nævnt, til det resultat, at alt taget i betragtning var Aalborg både pladsmæssigt og hospitalsmæssigt det rigtige sted at lægge anstalten. Når derfor det ærede medlem hr. Fibiger i dag taler så stærkt om sagkundskaben, så synes jeg nok, det er noget sent, det ærede medlem har fået øjnene op for denne sagkundskab, hvis uvildige forslag allerede på det tidspunkt blev stillet.

Jeg vil også gerne gøre en bemærkning til det, der er blevet sagt om, at det var befolkningen nord for Limfjorden, der havde bedt om at få denne anstalt. Hertil må dog føjes, at i denne henvendelse var også Aalborg amt med. Det var de 4 nordjyske amter, der fremkom med henvendelsen, og den var underskrevet af samtlige 4 amters rigsdagsmænd. Det har man glemt siden.

Må jeg dernæst gøre en bemærkning til den højtærede indenrigsminister, der nævnte som noget, der måtte tages hensyn til, at der ingen statsinstitutioner var nord for Limfjorden. Jeg må dertil sige, at der er dog 4 betydelige statshavne, deraf alene 3 i Hjørring amt, meget værdifulde institutioner for den pågældende befolkning. Desuden er der en stor åndssvageanstalt, som stadig bliver større og større. Nej, skal der være tale om et sted, hvor der ingen statsinstitutioner er, så har Aalborg lov at melde sig, for vi har ingen — bortset fra posthus og jernbanestation, som man har i de fleste købstæder, og et toldkammer; ikke mindst det sidste er det måske værd at nævne, for det er sikkert den bedste og største inkassator, den højtærede finansminister har udenfor København. Jeg mener ikke, at disse ting skal være afgørende for institutionens beliggenhed. Det er de patientmæssige hensyn, der gælder.

Endelig en enkelt bemærkning om det trafikale. Det er også fremhævet, at i den henseende skulle den plads, som nu er valgt, være den bedste. Hertil må dog siges, synes jeg nok, at alle længdebaner og landeveje igennem det pågældende landområde munder ud i Aalborg og Frederikshavn, så også det trafikmæssige tror jeg nok taler for Aalborg.

Men jeg skal ikke komme dybere ind på

argumenterne; det er jo de samme, som var fremme allerede ved sagens behandling i 1947, og som dengang blev stærkt fremhævet af den højtærede minister hr. Strøm, der dengang var ordfører for partiet og talte som menigt medlem om sit syn på sagen. Jeg skal nøjes med til slut at sige, at de bemærkninger, jeg her har fremsat, også er fremsat på min ærede Aalborgkollega hr. Strøms, den højtærede socialministers vegne.

Ordføreren for forslagsstillerne (Fibiger):

Man kan jo ikke sige, at der er sket særlig stor forandring i tingene, siden vi havde dette spørgsmål til behandling for et par år siden. Det lader ikke til, at denne henvendelse fra hele sagkundskaben gør det mindste indtryk på forsamlingen her, og det må jeg egentlig meget beklage. Jeg må meget beklage, at den højtærede indenrigsminister i virkeligheden afviser det forslag, der her er fremkommet. Hvad angår den begrundelse, han kommer med, forstår jeg så godt, at det kan være vanskeligt for Brønderslev, at der kan være økonomiske forhold, som gør sig gældende; men det er da givet, at hvis man her foretager en ændring, må man refundere de udgifter, som Brønderslev har haft på den ene og den anden måde. Det er da klart. Men et sindsygehospital skulle jo stå i hundrede år, og hvis det skulle vise sig, at man har valgt en gal placering, kan man da ikke lade være at ændre placeringen af hensyn til, at det vil koste en halv eller en hel million kroner at holde Brønderslev skadesløs.

Det er rigtigt, at det er et usædvanligt skridt, lægerne her har taget, og det indrømmer de også; de skriver selv, at det er noget ganske usædvanligt, men at de føler det som deres pligt at gøre det, fordi de synes, den stødfundne placering er forkert af hensyn til de syge. Og henvendelsen er tiltrådt fra alle sider, fra alle lægerne. Man kunne tænke sig, at det var tilfældige specialister på et eller andet område, der ville pleje deres interesser, eller den slags ting; men det er der overhovedet ikke tale om, det er alle lægerne. Jeg synes derfor, det burde kunne gøre indtryk på folketinget, at der som noget ganske ekstraordinært kommer en sådan henvendelse, og jeg er ked af, at man ikke har kunnet mærke spor til, at det har gjort indtryk på de medlemmer, der har haft ordet. Jeg havde egentlig ventet, at også andre medlemmer end ordførerne for de forskellige partier havde taget ordet, for jeg må gå ud fra, at der må være nogle, der er ganske enige